

mluvě o »vážném« znepokojení, má ovšem na zřeteli znepokojení opravdové, většího stupně, vyplývá nicméně již z použití pouhého výrazu »znepokojiti«, že nejde o přímé zděšení, nýbrž že stačí již vyvolání nelibého stavu představou zla, jež dle rozšiřované zprávy v obyvatelstvu (v jeho části) vzniknouti má (Milota, pozn. 2 a) k §u 18 zák. na ochr. rep.). Že však tento nelibý stav u vyšším stupni zprávou, jež tuto byla rozšiřována, vyvolán býti může, ba musí, nemůže býti dle toho, co uvedeno pochybným a, popírají-li to rozsudky, dospívající tak k výroku sprostředujícímu, porušují výrokem svým hmotný zákon v ustanovení §u 18 čís. 1 zák. na ochranu republiky. V témže ustanovení porušují však sprostředující rozsudky zákon, pokud se opírá o úvahu, že nemusil si býti obžalovaný redaktor vědom toho, že jde o zprávu nepravdivou. Zákon po objektivní stránce vyžaduje ovšem objektivní nepravdivost zprávy, než po subjektivní stránce jest úplně nerozhodno, zda pachatel považuje ji za pravdivou, či má-li nějaké pochybnosti o pravdivosti zprávy, nýbrž rozhodným jest jedině, zda měl dostatečné důvody, aby ji měl za pravdivou. To jasně vysvětluje jak ze znění §u 18 čís. 1 (slova »již pokládati za pravdivou nemá dostatečných důvodů«), tak zvláště z ustanovení čís. 3 téhož paragrafu, podle něhož pachatel trestá se přísněji, věděl-li, že zpráva jest nepravdivou.

Čís. 1595.

Křivé svědectví před bezpečnostním úřadem neb ucházení se o ně jest přestupkem podvodu podle §§ů 205, 461 tr. zák., pro něž platí všechny předpoklady §u 199 a) tr. zák., pokud nemají významu jen pro zločinnou kvalifikaci činu.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1924, Kr II 545/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 24. srpna 1923, pokud jím stěžovatel byl uznán vinným přestupkem podvodu podle §u 461 tr. zák. a napadený rozsudek potvrdil s tou opravou, že se obžalovaný dopustil činem, jímž byl odsuzujícím výrokem uznán vinným, přestupku nedokonaného svádění k přestupku podvodu podle §§ů 9, 461 tr. zák. a nikoliv přestupku podvodu podle §u 461 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) po případě 10 — správně jen 9 a) §u 281 tr. ř. dovozuje stížnost, že jednání obžalovaného, jak je zjišťuje rozsudek, nenaplnuje skutkové podstaty přestupku podvodu. Dle rozsudku prý se stěžovatel ucházel u K-a pouze o to, aby požádal četníky, by mu vydali zabavené revolvery. I kdyby byl K. při své intervenci u četnictva tvrdil proti pravdě, že chtěl u obžalovaného koupiti nějaké browningy, nebylo by jeho tvrzení způsobilé zmaření nebo ztížení trestní stíhání neb usvědčení stěžovatelovo, poněvadž se nejednalo o podloudný dovoz zbraní z Německa, nýbrž o dovolený prodej v tuzemsku a podezření proti obžalovanému bylo neodůvodněné. Avšak zmateční stížnost

se z části nedrží rozsudečných zjištění a pokud správně provádí věcnou námitku, jest neodůvodněna. Trestnost křivého svědectví, které mělo býti vydáno u četnictva, tedy u bezpečnostního orgánu, spolupůsobícího při stíhání a vyhledávání trestných činů, záleží v ohrožení státní péče o právní bezpečnost ve státě. Proto nezáleží na tom, jak mylně tvrdí zmateční stížnost, zda má nebo může mítí takové křivé svědectví škodlivý vliv na opatření nebo činnost bezpečnostního orgánu, zejména, zda může zmařiti nebo stížití pátrání po trestném činu nebo pachateli. Poněvadž zákon v §u 199 a) tr. zák. v tom směru nerozeznává, nýbrž podřaduje pod svou trestní sankci každou objektivní i subjektivní křivou svědeckou výpověď před soudem (po případě ucházení se o takové svědectví) o sobě, bez ohledu na to, zda týkalo se okolnosti rozhodné čili nic, dlužno totéž zastávati i pro skutkovou podstatu přestupku podvodu podle §§ů 205, 461 tr. ř., jde-li o křivé svědectví před bezpečnostním úřadem, který není soudem, tím spíše, že oba §§y výslovně citují také § 199 tr. zák., projevující tak zřetelně, že všechny předpoklady §u 199 a) tr. zák., pokud nemají významu jen pro zločinnou kvalifikaci činu, platí také pro skutkovou podstatu přestupku podvodu. Opačný náhled zmateční stížnosti vedl by k těžkému ohrožení právní bezpečnosti, uváží-li se, že by pak důsledně otázka závažnosti svědeckého seznání se posuzovala s hlediska osoby svědkovy a skutkový omyl v té příčině by ho činil beztrestným. Jest úplně lhostejno, zda mohla mítí křivá výpověď, o niž se obžalovaný ucházel, vliv na směr a způsob trestního vyhledávání, které proti němu četnictvo vedlo. Věcná námitka zmateční stížnosti v tomto směru jest neodůvodněna. Pokud zmateční stížnost dále dovozuje, že ve zjištěném jednání obžalovaného nelze vůbec spatřovati ucházení se o křivé svědectví před četnictvem, nevychází ze skutkových zjištění rozsudku a neprovádí tudíž hmotněprávní zmatek čís. 9 a) dle zákona. První soud zjistil, že obžalovaný žádal svědka K-a, by se ho ujal a po případě potvrdil u četníků, že (K.) měl u něho (obžalovaného) objednány 2 browningy a flobertové střelivo; zjistil, že obsah tohoto svědectví jest objektivně nepravdivým, že to bylo obžalovanému známo. Z toho správně dovodil prvý soud, že se obžalovaný ucházel vědomě o křivé svědectví, které, ježto nemělo býti vydáno na soudě, nýbrž u bezpečnostního úřadu, nemá sice zločinné kvalifikace podle §u 199 a) tr. zák., ale spadá pod trestní sankci §§ů 461, 205 tr. zák. Po stránce subjektivní jest zjištěno, že obžalovaný jednal v úmyslu, by stát byl poškozen na právu, aby jeho zřízení při vyšetřování trestních činů se dověděli pravdu. Tím jsou dány náležitosti skutkové podstaty přestupku, jímž byl obžalovaný uznán vinným ve směru subjektivním i objektivním.

Čís. 1596.

Jde o pokus krádeže, hledá-li kdo v cizím revíru v zlodějském úmyslu zvěř, o níž ví, že se chytla do oka, nalíčeného neznámou mu osobou, i když zvěř mezitím hajným byla nalezena a odnesena.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1924, Zm II 65/24.)